

Életutunk

Időpont: Szentháromság utáni 16. vasárnap, 1956. szeptember 16.

Alapige: Lukács 7,11-17.

És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság. Mikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj. És oda menvén, illette a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl! És felüle a megholt, és kezdte szólni; és adá őt anyjának. És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megleltette az ő népét. És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden tartományba.

Akármilyen furcsán hangzik is, mégis igaz, hogy a mi életutunk olyan, mint a naini ifjú útja.

1. Megyünk a temető felé.

Ezzel kezdődik a bibliában a naini ifjú útja. A világ nem így látja, de a biblia így látja. A világ, míg gondolatban végigkíséri életét a bölcsőtől a koporsóig, sok minden egyebet lát s azt látja legkevésbé, hogy életiránya a legelső lélegzetvételtől kezdve már mindig a temető volt. A halál mindig feltámasztja az élet emlékeit. A naini ifjú koporsója körül is sok drága emlék elevenedik meg a gyászoló édesanya, a barátok, ismerősök lelkében. Az első babamosolytól a korán árván maradt ifjú kenyérkereső komolyságáig, a gyermekszáj mulatságos bölcsességétől az özvegy édesanyjával minden életkérdést megbeszélő ifjú koraérettségéig mennyi drága történetet mondanak el a halottkísérők! Mind arról beszél, hogy ez az ifjú mint készült az életre. Ezzel szemben a biblia ott kezdi a történetet, hogy a naini ifjú megy a temető felé. Megy? Dehogyan megy. Míg élt, addig ment, most az utolsó szakaszon viszik. Hiába tiltakoznék ellene, ha tudna, hiába feszítené lábát a földhöz kemény daccal mondván: Nem megyek, nem akarok meghalni!, ha képes volna rá..., ellenállhatatlanul viszik a temető felé.

Ez a mi életutunk is: Megyünk a temető felé. Már születésünk óta a temető felé megyünk. A halálra születünk. Nem egyforma idő alatt érünk oda. Az egyik szinte angyalszárnyon suhan át a bölcsőtől a koporsóig. Jön s még jóformán alig örültünk jöttének, már sirathatjuk azt, hogy elment. A másik hosszú évtizedek után hajlott hátú aggastyánként botorkál a temetőkapu felé. Az egyik nagy életmohósággal maga rövidíti az utat, a másik józan életbölcsességgel próbálja

kitolni a halállal való találkozás időpontját. Mindez nem változtat azon a tényen, hogy megyünk a temető felé. Te is, én is. Akár gondolsz rá, akár nem. Akár tudatában vagy ennek, akár elkergeted magadtól ezt a kellemetlen igazságot. „Foly az idő s a sírhoz Minden óra közelebb ejt.” /540. ének/ Úgy élj, mint Dávid, aki tudta ezt s így szólt jó barátjához, Jónathánhoz: „Alig egy lépés van köztem és a halál között.” /I. Sám. 20,3./

2. A biblia ezt az életutunkról szóló tragikus igazságot egy még tragikusabbal is megtoldja: nemcsak a temető felé megyünk, hanem megyünk a kárhozat felé. A naini ifjú is. Pedig nem volt falurossza. Legalábbis erre enged következtetni az az osztatlan részvét, mely koporsóját körülveszi. „A városból nagy sokaság volt övele.” /12. v./ Bizonyos, hogy ez a részvét a magára maradt édesanyának is szólt, de azért szólt magának az ifjúnak is bizonynyal. Az ember – mindegy, hogy e világ szerint jó-e, vagy rossz, ártatlannak mondott kised-e, vagy akasztófára való börtöntöltelék – születésétől kezdve a pokol jegyese. A kárhozatra születünk s ha nem találkozunk Jézus Krisztussal, mint személyes Megváltónkkal, feltétlenül el is kárhozunk. Számunkra tehát a temető nem csendes vég, hol, mint valami nyugvóhelyen, megpihenünk a fáradt életesten s egyszerűen nem ébredünk fel többé, hanem egy nagy kapu, melyen át vagy az örök üdvösség, vagy az örök kárhozat felé kanyarodik el életünk útja. Vagy-vagy? Nem! Egészen bizonyos, hogy Krisztus nélkül az örök kárhozat felé kanyarodik el a temető megállóhelye után életünk útja.

Azt mondod, hogy ez túlzás? A bibliai gazdag is így gondolta. Majd meglátjuk: neked lesz-e igazad, vagy nekem. A bibliai gazdag is meglátta, de akkor már a pokolban volt. Addig halld meg, hogy megyünk a kárhozat felé, míg oda nem értél, mert akkor már minden késő!

3. Áldott legyen Isten, hogy nem enged minket a halál és kárhozat pusztulásába rohanni, hanem szembe jön velünk Jézus.

Nain kapujában összetalálkozik a halottas menet Jézussal és az élet menetével. Jézus és az övéi nem állanak félre az útból, hogy tisztelettudóan s megilletődve szabaddá tegyék az utat a temető és a pokol felé. Jézus útját állja a gyászmenetnek. Nem engedi tovább. Lehet, hogy ezt sokan tapintatlanságnak tekintik, a fenséges gyászpompa megzavarásának, de mindegy, Jézus egyszerűen nem bírja ki, hogy mellette emberek menjenek a temető és a pokol felé úgy, hogy még csak meg sem állítja őket.

Ma is, a mi életutunk is így van. Előbb, vagy utóbb utunkat állja Jézus. Néha szelíden szólít meg, néha, mikor futunk előle, utánunk kiált. Néha elcsal a templomba, néha kezünkbe nyomja a bibliát. Néha azonban torkon ragad. Amikor veszedelemből menteni kell, nincs idő

udvariaskodásra. Nem hallgattál a szelíd szóra? Tud Ő másképpen is beszélni. Elkezd a tetteivel beszélni s attól bizony sokszor megcsendül az embernek mind a két füle. /I. Sám. 3,11./ Vagy kiereszti hangját s attól megszeppen az egész föld. /Zsoltár 46,7./ Ebben a történetben is akkorát szól Jézus, hogy még a halott is meghallja.

Vedd tudomásul: nem lehet elkárhoznod e nélkül a találkozás nélkül! Csak úgy mehetsz a pokolba, ha kikerülöd, vagy félretolod az utadat álló s téged igéjében megszólító Jézust, ha nem ismered meg a te meglátogatásodnak idejét.

4. Jézus szeretettel jön szembe velünk az életúton.

Mindig az igéjével és igéjében jön szembe velünk, de e mögött az emberi szó mögött isteni szívének szeretete dobog. Nain kapujában is szíve mélyéig megrendíti a gyászmenet. Nem tud elhaladni mellette. Megáll és megállítja a menetet. Előbb az édesanyához szól. Semmi különöset sem mond neki, csak ezt: „Ne sírj!” /13. v./ Milyen sokan mondhatták a haláleset óta ezt a két szót a szegény gyászoló özvegynek! Az egyik megrendülten mondta. Míg szólt: Ne sírj!, közben neki magának is ömlöttek a könnyei. Volt, aki tudott uralkodni magán. Nem zokogott, míg vigasztalt, de az ajka remegett s a hangja megcsuklott, míg elrebegette ezt a két szót: Ne sírj! Volt, aki oktató bölcselkedéssel magyarázgatta neki: Ne sírj! Könnyekkel nem tudod visszaszerezni fiadat, csak magadat gyötöröd, a változhatatlanba bele kell nyugodni. Talán még olyan is akadt, aki indulatos türelmetlenséggel ripakodott rá: Ne sírj!, mikor látta, hogy minden csendesítő szó eredménytelenül pereg le a gyászoló szívről s a szegény anya úgy elhagyja magát, hogy a legelemibb kötelességeiről is megfeledkezik, csak sír, meg sír folyton. Milyen más volt ugyanez a két szó Jézus ajakán! Szinte árad belőle a vigasztaló szeretet. Ha nem is jött volna utána segítség, akkor is már maga ez a két szó, ez a szürke kis ige is már segítség lett volna.

Jézus megszólító igéje mögött mindig szeretet van. Nem úgy állít meg pokolba vezető utadon, mint az őrszem, aki a tilosba tévedőt figyelmezteti. Az őrszem a rendre ügyel, Jézus reád vigyáz. Az őrszem mozgatórugója a felelősség, Jézusé a szeretet. Hidd el, hogy szeretet van az ige mögött akkor is, ha nem látszik mindig annak. Nemcsak akkor, mikor vigasztal, mint a naini édesanyát, hanem akkor is, mikor parancsol, vagy ha összeszid. Szeretet van mögötte akkor is, ha nyomában ostor csattog a hátadon.

5. Jézus megállító szeretete életet akar adni nekünk.

Az igazi szeretet sohasem elégszik meg a szóval. A Jézusé sem. Az igazi szeretet mindig tettekben él. A Jézusé is. A naini kapuban is. Hozzányúl a koporsóhoz. Az elszörnyülködésnek

milyen moraja zúghatott végig erre a gyászmeneten! A kultikus törvények őrzői talán még rá is szólhattak: Ne nyúlj hozzá! A halott érintése tisztátalanná tesz. Talán az édesanya szívéen is végigsajgott egy ilyen gondolat: Ne bánts a fiamat! A sokaság is méltatlankodhatott: Miért zavarod meg ezt a szép szertartást? Jézus azonban életet akar adni és ezért semmivel sem törődve felhangzik ajkán az éltető szózat: „Ifjú, néked mondom, kelj föl!” /14. v./

Életutunkon sokszor megállít minket is Jézus ezzel az éltető szózattal. Mikor a bűn mocsarában fetrengünk, egyszer csak tisztán és hallhatóan felcsendül a szózat: Ifjú, néked mondom, kelj föl! Jézus szava volt. Mikor a fájdalmak és vereségek alatt elfogy életerőnk s mi világfájdalommal a szívünkben tétlenül kesergünk életromok fölött, hányszor szólal meg egy szelíd hang: Ifjú, néked mondom, kelj föl! Kezdd újra az életet! Jézus szava volt. Nem kell majd egyszer a koporsóban sem maradnunk s a halál martalékává lennünk, mert egyszer sírunk fölött is elhangzik majd a hatalmas ébresztő szó: Ifjú, néked mondom, kelj föl!

A koporsóban fekvő naini ifjú nem kergeti el magától a visszatérő öntudatába hatoló ébresztő szót. Nem tekinti álomnak, képzelődésnek csupán. Nem kell kétszer költögetni. Az első szóra felül halálos ágyán. Ezzel az engedelmességgel minden megváltozik Nain kapujában. A gyászmenetből diadalmenet lesz. Az életirány többé nem a halál, a temető és a pokol, hanem az élet, az otthon és az üdvösség. Ujjongó öröm tölti el az ifjút, édesanyját s az egész népet.

Ilyen az életutad? Jézus téged is megállít utadon igéjével. Ma is. Szeretettel közeledik hozzád és életet, örvendező életet akar adni neked. Ha nem úgy történik, mint Nain kapujában, nem Rajta múlik. Egyedül rajtad. A te engedelmisségeden. Néked mondja, kelj fel! Elhangzott a nagy szó. Merre még tovább? A halál és a pokol felé, vagy az élet, az öröm, az üdvösség felé? Ismétlem, csak rajtad fordul meg ez a fordulat. Ámen.